

си та се въоръжихъ; стрѣляхъ, гонихъ съ крушуми, но безуспѣшно, зашпетата, които се спасихъ съ бѣгъ въ планината. Всички мъже бѣхъ искарани извънъ града по височинитѣ. По всичкитѣ тие стратегически пунктове се поставихъ стражи отъ по 15 — 20 души, да бранятъ града, и изрихъ окопи, да имъ служатъ за защита. По тие стражи бѣше прѣснѣто почти цѣлото мъжко население на града — отъ осемнайсетъ до петдесетъ годишна възраст хора. Никого вече не пустанахъ назадъ въ града; храна и други потрѣби заръчахъ всекому да носятъ домашнитѣ му. Въстанниците бѣхъ въоръжени кой съ каквото можалъ.

На сутрѣшния день, когато въ черква коленопрѣклонно се молѣхъ — свещеницитѣ и женитѣ, защото мжетѣ бѣхъ при укрѣпленията, за избавянието на България отъ робство, градскитѣ първенци, прѣгърнали съ радостъ движението, избирахъ воененъ съвѣтъ, както и главнокомандующий на въстанниците. По обѣдъ понесохъ съ голѣма тържественность левското знаме на височината на Зли-Долъ и го прѣдадохъ на защитниците. Остатъкътъ отъ деня се употрѣби въ назначаване началници при разнитѣ укрѣпени връхове, въ дотѣмъвяване джепането и другитѣ потрѣби за въстанниците, и въ разни още распоряждания по отбраната на града. Но вѣститѣ, които пристигахъ отъ вънъ не бѣхъ утѣшителни: освѣнъ Сръдняя-Гора, никави нови мѣста не бѣхъ се дигнали. Нощта завари въстанниците въ силно униние.

На 22 априлий въстанниците убихъ двама турци пѣтници. Въстанието вече се окървави и жребиятъ бѣ окончателно хвърленъ. Но напраздно се озирахъ отъ височинитѣ да видѣтъ пожара на нѣкои турски села въ стрѣмска долина, условния знакъ, че Каблешковъ е дигналъ българскитѣ села тамъ . . . Тогава подирихъ въ планината заслонъ и скривалище за семействата, и пратихъ въ Копривщица за помощъ.

Въстанниците осъмнахъ мрачни и паднали духомъ.